

Tots hem rebut molt de mossèn Rovira

Dll, 18/06/2018 per Catalunya Religió

(Pim Queralt) El seu caminar i posat d'ancià que ja tenia quan no ho era pas, el seu parlar com un infant innocent o entremaliat que va mantenir fins a la seva vellesa... Són records que ens venen al cap de mossèn Rovira des de que ens vam assabentar que ens ha deixat. Però per sobre de tot, ens neix un gran agraïment per tot el que tots hem rebut d'ell. "Tots " vol dir realment "tots": gent d'àmbits eclesials molt diversos, comunitats parroquials o religioses, moviments,....

Els que vàrem créixer en els moviments d'Acció Catòlica podem dir que mai vàrem tenir un "no" per part seva quan li demanaven un cop de mà. Sempre disponible per cooperar en la formació dels laics, en l'acompanyament dels consiliaris, de grups grans o grups petits, grups d'estudiants o professionals, grups de joves i militants obrers... Tots hem rebut molt d'ell amb una gratuïtat total. Creia profundament en la vocació laïcal i, per tant, veia la importància de ajudar a donar una formació sòlida, ho veia com la millor garantia per fer néixer un laïcal fidel a l'evangeli de Jesucrist i a la seva església.

Però també disponible en l'àmbit personal: un acompanyament, un guiatge de recerca creient, un formació teològica personalitzada... Ben segur que hi ha hagut mil variants possibles i, sembla impossible que algú tant gelós del seu temps, - perquè sabia que la seva vocació era l'estudi i que Déu li demanava aquesta dedicació per sobre de tot -, tingués espais per aquest servei tant discret però tant preuat.

Humilitat i discreció

I en aquest àmbit, és fa difícil dir coses de mossèn Josep Maria Rovira Belloso com a pastor de gents i generacions i situacions molts diverses...; és fa difícil per no violentar la discreció amb la que ell va acompanyar-nos a molts. I així l'hem escoltat amb admiració, l'hem llegit amb atenció... però també l'hem vist preguntant amb humilitat i amb el convenciment que és la primera i més important tasca a

acomplir cada dia... Amb paraules seves després d'un d'aquest moments: "això és millor que els molts consells que et podria donar".

En aquest àmbit proper que sempre feia que et sentissis estimat com un amic molt amic d'ell. Som molts, gent de tota mena, que no li farem mai cap homenatge públic però que guardem la seva petjada com un regal en les nostres vides.

La seva saviesa i el seu mestratge brollaven de la seva profunda fe; i ens n'ha donat testimoni fins el final: "als meus anys només puc que donar gràcies a Déu de tot el que he viscut; també dels petits sofriments que completen la creu de Crist i que són no-res comparats amb la glòria futura que viurem..." Què així sigui!

Pim Queralt és membre del Pradó